

Πάμε γειτονιές, όχι εκλογές!

(τι μπορεί να μάθει κανείς από την Κυψέλη για την αριστερά, το κράτος του και τις γειτονιές:)

Πέρασαν οι τοπικές εκλογές του Μάη του 2019 και είδαμε για άλλη μια φορά να παρελαύνουν διάφοροι σωτήρες μας. Δύο κόσμοι συγκρούστηκαν, όπως γίνεται συνήθως. Από τη μια, ο κόσμος του ελληνικού κράτους, ο περιβόητος λαός, οι διάφοροι που περιμένουν πώς οι επόμενοι δεν θα είναι σαν τους προηγούμενους ή πράγματι αυτοί που με τον έναν ή τον άλλο τρόπο έχουν να κερδίσουν κάτι απ' όλο αυτό, ως άτομα, ως οικογένειες, ως τάξη. Από την άλλη, όσοι και όσες έχουν πάψει να ελπίζουν σε αυτό το παιχνίδι, τουλάχιστον περισσότερο απ' ότι στο τζόκερ και προτιμούν να χρησιμοποιήσουν αυτές –όπως και κάθε– εκλογές για να περάσουν κάπου ήρεμα μια-δύο μέρες ανάπαυσης από τη δουλειά. Ποιοι είναι αυτοί που δεν έχουν κάτι να ελπίζουν από το εκλογικό παιχνίδι; Το δίκως άλλο οι μετανάστες. Έπειτα, όλοι οι υπόλοιποι που τους είναι συνειδητό πως είτε με τους μπλε είτε με τους κόκκινους δεν θα είναι καλύτερο το μέλλον τους, το προσωπικό ή και το συλλογικό, τουλάχιστον για όσους καταλαβαίνουν πως η ύπαρξή τους είναι άλλη μια ύπαρξη δίπλα σε άλλες με παρόμοιο παρόν και μέλλον. Το πραγματικά εκπληκτικό στοιχείο των τοπικών εκλογών είναι βέβαια ότι τα θέματα που συζητιούνται στη δημόσια ατζέντα του κράτους είναι τα ζητήματα τα δικά μας με τον πιο άμεσο τρόπο: το που και πως ζούμε στην καθημερινότητα και στις γειτονιές μας.

Σε αυτό ακριβώς το πλαίσιο κάποιες από τις πιο συχνές και σημαντικές λέξεις που κοσμούν τα προγράμματα των υποψηφίων είναι: ασφάλεια, καθαριότητα και, τηρουμένων των αναλογιών, ανάπτυξη, δηλαδή δουλειές. Οι αριστεροί υποψήφιοι έχουν μάθει να μιλάνε εδώ και χρόνια για αυτά τα ζητήματα, πλην του ότι οι δικές τους ατζέντες υπόσχονται και χαμηλότερα δημοτικά τέλη ή ό,τι άλλο σουρεαλιστικό μπορεί να γουστάρει να ακούει ένα αντιφασιστικό ακροατήριο (π.χ. ο Ηλιόπουλος του ΣΥΡΙΖΑ είπε ότι θα κάνει την Αθήνα... αντιφασιστική). Πιστεύουμε πως κάποιες από αυτές τις λέξεις συνδυάζονται πολύ όμορφα μεταξύ τους σε προγράμματα που εξάλλου έχουμε δει στο παρελθόν να εφαρμόζονται. Αν για παράδειγμα αυξηθεί ο αριθμός των δημοτόμπατσων, αυτής της μεγάλης δεξαμενής φασιστοειδών wαn-ηα be μπάτσων, καταλαβαίνουμε ότι οι μετανάστες δεν θα νιώθουν ακριβώς ασφαλείς στην πόλη, σε αντίθεση με τους νοικοκυραίους. Άρα, πρώτον αυτή είναι «ασφάλεια» για έλληνες και όχι για ξένους. Επιπλέον, αυτή η ασφάλεια για έλληνες που δεν είναι τίποτα άλλο παρά περαιτέρω εμπέδωση της παρανομοποίησης της μετανάστευσης, μπορεί με τη σειρά της να δώσει στους νοικοκυραίους μεγαλύτερο περιθώριο για ανάπτυξη (βλ. κέρδος) από τη μείωση των μισθών των μεταναστών. Έτσι, η «ασφάλεια» σπρώχνει την «ανάπτυξη». Φυσικά αυτό δεν αφορά κάθε περίπτωση. Και μόνο του το αίτημα για ασφάλεια φαίνεται ότι ικανοποιεί την πλειοψηφία των ελλήνων ψηφοφόρων ως αντι-μεταναστευτικό μέτρο εν γένει· μολοντί στην Ελλάδα είναι γνωστό ότι υπάρχουν οι περισσότεροι μπάτσοι από κάθε άλλο κράτος στην Ευρώπη αναλογικά και μολοντί οι μετανάστες είναι ήδη παράνομοι, κατοπληρωμένοι και με περιορισμένο δικαίωμα λόγου και ύπαρξης. Ωστόσο πάντα υπάρχει περιθώριο η ελληνική ξεφτίλα να πιάσει μεγαλύτερα βάθη.

Η αριστερή-ακροδεξιά κυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ έδειξε, εξάλλου, με έναν υποδειγματικό τρόπο από το 2015 και έπειτα το πώς η διάκριση μεταξύ αριστερών και δεξιών αιτημάτων και πολιτικής είναι περιττή και ανώφελη μπροστά σε μια εθνική πολιτική όπου το αίτημα για ασφάλεια των πολιτών (βλέπε «δεν χωράνε άλλοι στη χώρα») συνδυάστηκε έξοχα με την ικανοποίηση του αιτήματος ανάπτυξης. Με λίγα λόγια, οι μετανάστες κλειδαμπαρώθηκαν σε στρατόπεδα και δομές φιλοξενίας μέσα στις οποίες όχι και λίγοι νέοι έλληνες βρήκαν δουλειές (σεκιουριτάδες, ψυχολόγοι, νομικοί, παιδαγωγοί, μεταφραστές-διερμνείς, κέτερινγκ κ.ο.κ.). Αυτή η εθνοφυλής

Ένα από τα ρεπορτάζ του Ριζοσπάστη για τη δολοφονία Ευαγγελόπουλου.

Τα «θήματα» καρίσταναν χτες στους δημοσιογράφους οι 9 νεοφασίστες, αφήνοντας στην άκρη «νταηλίτσια» και «άγριο ύφος». Καμαρώστε τα θρασύδελα «αντράκια»!

(sic) πολιτική μάλλον στους επόμενους μήνες περνάει και στα χέρια της διαχείρισης της δεξιάς του κράτους. Οι οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης θα βρεθούν και πάλι στην ευχάριστη θέση να «πιέζουν» για μεγαλύτερα κονδύλια για να μπορούν να χωνέψουν την δυσθυμία τους απέναντι στους μετανάστες, η ύπαρξη των οποίων πρακτικά τους θρέφει. Μόνο πάνω σε αυτή τη βάση, εξάλλου, μπορούν να μειωθούν τα δημοτικά τέλη και ο καθένας να λείει μετά ό,τι θέλει (Αθήνα πόλη αντιφασιστική ή και Αθήνα πρωτεύουσα του κόσμου, ή γιατί όχι του σύμπαντος όλου).

Κάποιους μήνες πριν τις εκλογές είχαμε ήδη δει τις κεντροαριστερές (sic, πάλι) δυνατότητες του Δήμου Αθηναίων όταν κάθε τόσο έβγαζε τους δημοτόμπατσους γύρω από τις λαϊκές αγορές να μαζεύουν χρήματα και να κόβουν πρόστιμα. Οι τσιγγάνοι απειλούνταν με συλλήψεις και εκδιώκονταν ως μέρος του παρα-εμπορίου. Οι μετανάστες μαζεύονταν από τα σημεία στα οποία μπορούσαν να είναι ορατοί και να αράζουν. Στα παπάκια κόβανε κλήσεις. Αλλά όπως είπαμε το ότι οι αριστεροί μάθανε να μιλάνε για ασφάλεια των ελλήνων και να την προωθούν ορισμένες φορές καλύτερα και από τους δεξιούς δεν είναι κάτι για το οποίο αξίζει να πέφτει κανείς από τα σύννεφα.

Η αριστερά είναι τόσο απαραίτητη για το κράτος όσο και όλοι οι υπόλοιποι. Αυτό ήταν γνωστό ήδη από τη μακρινή δεκαετία του 1910 όταν παγκόσμια αλλά και στο ελλαδικό περιβάλλον αναπτυσσόταν ο συνδικαλισμός, ένας τομέας που αναγκαστικά, λόγω ιδεολογικής συνάφειας έδινε στην αριστερά ένα πάτημα να μπορεί να μιλήσει και να διαχειριστεί την εθνική πολιτική εργασίας. Η αριστερά όποτε και αν κυβέρνησε, με προεξάρχον παράδειγμα αυτό της Γαλλίας πριν τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, χρησιμοποίησε τον συνδικαλισμό, τη συνδικαλιστική διαμεσολάβηση, τους εργατοπάτερες αλλιώς, ως το μακρύ χέρι του κράτους μέσα στους εργάτες και τις εργάτριες. Αυτό το καλό –αλλά όχι και τόσο πρωτότυπο πια– κόλπο μπήκε σε λειτουργία ξανά και ξανά (και ξανά και ξανά) χιλιάδες φορές σε εκατοντάδες μέρη του πλανήτη έκτοτε. Η αριστερή κυβέρνηση ψηφίζει π.χ. τα λεγόμενα αντεργατικά μέτρα, η αριστερή συνδικαλιστική ένωση τα πολεμάει, τελικά οι άνθρωποι του ίδιου κόμματος –και εν τέλει του κράτους– που είναι μοιρασμένοι σε ρόλους κυβέρνησης και συνδικαλιστικών φορέων κερδίζουν αμφότεροι βρίσκοντας ένα κοινό έδαφος συνεννόησης και καταλήγοντας σε μια συμφωνία. Αν αλλάξουμε το θέμα της εργασίας με άλλα εξίσου κρίσιμα ζητήματα, π.χ. «μετανάστες» (βλ. διαμαρτυρίες εργαζόμενων στα hot spot) ή «γυναικείο» (βλ. τις πρόσφατες

Παρέμβαση 1: Η Κυψέλη δεν είναι όπως παλιά! Πόσο παλιά δηλαδή; (ένας ξεχασμένος Φύσσας)

Το 1983 βρισκόμαστε στις αρχές της στενής μεταπολίτευσης, όταν το ΠΑΣΟΚ έχει ήδη ψηφίσει τους νόμους περί εθνικής αντίστασης, επιτρέποντας τον επαναπαρισμό των πολιτικών προσφύγων του Εμφυλίου και αποκαθιστώντας την αριστερά μέσα στο κράτος. Σάββατο προς Κυριακή ζημερώματα στις 27 Φεβρουαρίου του 1983 στις οδούς Χαιρώνειας και Σύρου της Κυψέλης συμβαίνει συμπλοκή μεταξύ δύο παρεών που ξεκινάει μέσα σε ντίσκο κοντά στη Φωκίωνος από το «μη μιλάτε ρώσικα, εδώ είναι Ελλάδα». Το αποτέλεσμα του καυγά είναι να δολοφονηθεί από χτυπήματα λοστών ο 23χρονος οικοδόμος Γιάννης Ευαγγελόπουλος, γιος πολιτικών προσφύγων, που είχε μεγαλώσει στην Τασκένδη και οι πέντε της παρέας του να ξεφύγουν με ελαφρά τραύματα. Οι έντεκα συλληφθέντες προέρχονται μεταξύ άλλων από έναν από τους χώρους όπου στήνεται η συνεργασία της κυβελιώτικης μαφίας με τους μπάτσους και οι νεοναζί βρίσκουν οπαδούς: τα συνεργεία αυτοκινήτων και μοτοσυκλετών της Κυψέλης τα οποία συνδέονται με συμμορίες κλοπών οχημάτων τη δεκαετία του '80. Οι φασίστες την ώρα της επίθεσης φώναζαν «κωλορωσάκια θα σας σκοτώσουμε», «δεν γουστάρουμε να τρώτε το ψωμί μας», «κομμούνια θα πεθάνετε», ενώ την επομένη της επίθεσης εμφανίστηκαν συνθήματα της εθνικιστικής οργάνωσης ΕΝΕΚ στην Κυψέλη. Ωστόσο η Ασφάλεια αποδέχτηκε τον ισχυρισμό των κατηγορουμένων ότι δεν ήταν πολιτικά τα κίνητρα του καυγά αλλά είχε υπάρξει παρεξήγηση με μία κοπέλα από την παρέα τους. Έτσι συνελήφθησαν τόσο οι 11 φασίστες όσο και οι 5 φίλοι του δολοφονηθέντα για συμπλοκή... Οι δράστες ενώ πρωτόδικα θα καταδικαστούν, στο εφετείο θα απαλαχθούν παρά το ότι η Κυψέλη συνταράζεται από διαδηλώσεις χιλιάδων, διοργανωμένες από την ΚΝΕ, τον Ρήγα Φεραίο και τη νεολαία ΠΑΣΟΚ, οι οποίες ζητάνε σε κοινή τους ανακοίνωση «την κάθαρση της Φωκίωνος Νέγρη που έχει γίνει για άντρο διακίνησης ναρκωτικών και κακόφημων κέντρων...» Πέταξαν δηλαδή την μπάλα στην εξέδρα. Τα μακριά χέρια της κρατικής αριστεράς στους πρόσφυγες εργάτες ήταν κατευναστικά και αν κάτι είναι κοινό νομίζουμε μεταξύ του τότε με το τώρα είναι η μαγική επίδραση των αριστερών διαμεσολαβήσεων στα «κομμούνια» της εποχής. Η διαφορά του τότε με το τώρα είναι ξεκάθαρη: οι φασίστες το '80 άδειασαν σιγά-σιγά τη γωνιά των Εξαρχείων, αλλά όχι και της Κυψέλης. Είπαμε! Μεταπολίτευση! Ο καθένας στη γειτονιά του.

Έρχονται εκλογές και τα εθνικά θγαίνουν παγανιά. Από τη μια, όσοι ρωτάνε αν φοβόμαστε σε διάφορες γειτονιές της Αθήνας. Είναι αυτοί που ποτίζουν στον φόβο της περιβόητης εγκληματικότητας των μεταναστών και κλείνουν έτσι το μάτι στους έλληνες φοβιστές και τους κάθε λογής πολιτικούς τους εκπροσώπους. Λένε «υπάρχει ζήτημα ασφάλειας» και ζητάνε περισσότερη αστυνόμευση στη χώρα με τους πιο πολλούς αστυνομικούς αναλογικά στον πλανήτη! Από την άλλη, οι ευαίσθητοι αριστεροί μας θυμίζουν τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι έλληνες να κοιτάζουν στην Κυψέλη. Αυτοί κάνουν πως δεν ξέρουν ότι οι μετανάστες της γειτονιάς μένουν δεκαετίες τώρα στριμωγμένοι σε υπόγεια και ισόγεια. Άλλη μια φοβερή πατριωτική αυχίτηση για φιλελέ ακροατήριο που προτιμά γενικά τις ιδιοκτησίες της περιοχής να τις αναλαμβάνουν μάλλον τα νότια και όχι τα ξένα αφεντικά.

Στην πόλωση αυτή οι antifa ομάδες παίρνουμε θέση. Για να μη συνθησιούμε την ελληνική ξεφτίλα. Για να βάζουμε τα βικά μας θέματα, όσο ασήμαντα κι αν μοιάζουν. Για να μην είναι οι μισοί μας στο μισό. Για να μην έχουμε διπλάσιους μπέταους στους δρόμους. Για να συνεχίσουμε να έχουμε Βαλκόνιες συμμοβήτριες και γειτονές Άραβες. Για να μην έχουμε ψικουλα πολύ-πολιτισμικότητας στη Δημοτική Αγορά Κυψέλης αλλά όλες τις πλατείες ελεύθερες και τους φοβιστές στις τρύπες τους!

Σε αυτό το πλαίσιο αγαπάμε και μισούμε τις γειτονιές μας, ανεξαρτήτως εκλογών. Γνωρίζουμε ότι είναι υποτιμημένες από τους έλληνες γιατί οι ίδιοι οι μετανάστες είναι υποτιμημένοι σε αυτή την κοινωνία. Και μαθαίνουμε από όλο αυτό. Γνωρίζουμε ότι οι ξένοι όπου κι αν στάλθηκαν να μείνουν ιστορικά, τα κατόφερον μόνοι τους να στήσουν τις γειτονιές τους. Και αυτές οι γειτονιές είναι σήμερα ο πλούτος της Αθήνας! Αυτές είναι όπου χαρμόμαστε να μην σκομίζουμε συνέχεια ελληνικά, αυτές όπου δυσκαλεύονται να δράσουν οι φοβιστές! Και τους ευχαριστούμε πολύ για αυτό.

Η αφίσσα που κόλλησε το antifa negative τον Μάη και τον Ιούνιο του 2019 στην Κυψέλη.

κινητοποιήσεις για την αλλαγή του άρθρου του 336 του Ποινικού Κώδικα περί βιασμού) δεν αλλάζουν και πολλά στο περιεχόμενο αυτών των νταλαβεριών. Η αριστερή κυβέρνηση κατευνάζεται, η αριστερή αντιπολίτευση δείχνει πως κερδάζει και μαζεύει γύρω τις «κινηματικές» μάζες (λέμε τώρα), το επίμαχο νομοσχέδιο προχωράει με αλλαγές όμως που δείχνουν μια εξουσία με... σύνεση.

Στο ζήτημα των εθνικών συμφερόντων όπου αλλάζει το τερέν, η αριστερή αντιπολίτευση έχει την ευχέρεια να λέει τα ίδια με την αριστερή κυβέρνηση, π.χ. συνεργασία με την Παλαιστίνη σε ανώτατο επίπεδο η αριστερή κυβέρνηση, “αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη” και η αριστερή αντιπολίτευση. Σε άλλες περιπτώσεις, αυτά τα δύο δεν βρίσκονται μεταξύ τους, π.χ. συνεργασία με το Ισραήλ η αριστερή κυβέρνηση, αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη η αριστερή αντιπολίτευση. Ωστόσο, και εδώ εξυπηρετείται με αυτό τον τρόπο απλώς μια άλλη γραμμή του Υπουργείου Εξωτερικών η οποία, εξάλλου, δεν έχει αδρανήσει ή πεταχτεί στα σκουπίδια, όπως είναι η γραμμή της ανάπτυξης σχέσεων με τον αραβικό κόσμο. Πολύ συχνά, μεταξύ 2010-2015, είδαμε τον ΣΥΡΙΖΑ να παίζει μια εθνική γραμμή διαπραγμάτευσης των όρων των δανείων που έπαιρνε το ελληνικό κράτος προμοτάροντας εικόνες από το Σύνταγμα και τους «απειθαρχούς έλληνες». Η εξωτερική πολιτική με βάση την αριστερή αντιπολίτευση είναι, λοιπόν, ένας αρκετά γνωστός τρόπος να κάνεις πολιτική στην Ελλάδα (και αλλού), δηλώνοντας αδυναμία ως κράτος να υπάρξεις (είναι το γνωστό «δεν υπάρχει κράτος!»). Το σενάριο αυτό παίχτηκε πολλές φορές μέσα στη μεταπολίτευση είτε με αντικείμενο την περιβόητη «αλληλεγγύη» σε Άραβες, είτε σε Σέρβους, είτε σε Κούρδους και προσφάτως ενάντια στους Γερμανούς προς ίδιο όφελος του... λαού.

Στο τοπικό επίπεδο εξουσίας αυτές οι επίμονα σμιλεμένες πολιτικές της αριστερής εξουσίας δεν είναι αδιάφορες αλλά συχνά μπορεί να μη βρίσκονται και σε πρώτο πλάνο. Στο τοπικό επίπεδο εξουσίας, το αίτημα για ασφάλεια ουσιαστικά εξειδικεύει σε κάθε μικρότερη επικράτεια εντός της Ελλάδας το ευρύτερο εθνικό αίτημα ασφάλειας. Το γεγονός ότι οι δημοτόμπατοι μπορεί πλέον να αναλάβουν περισσότερες αρμοδιότητες είναι μια πρόταση που έχει κατατεθεί σχεδόν από τους πάντες. Αλλά δεν είναι η μόνη. Στο τοπικό επίπεδο εξουσίας μπορούν επίσης να δουλεύονται γραμμές εξωτερικής πολιτικής στο μικροεπίπεδο που τους επιτρέπεται και τους αναλογεί. Να πάει ο πρέσβης της τάδε καταπιεσμένης χώρας από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό να μιλήσει στον δεινό αριστερό δήμο, να συσφίξουμε τις σχέσεις μας, κ.ο.κ. Ωστόσο, το κυρίως χαρτί που παίζεται από την αριστερά τα τελευταία χρόνια είναι αυτό του «συνδικαλισμού» της γειτονιάς, η δημιουργία συλλόγων πολιτών, επιτροπών γειτονιάς, πολύ-ιατρείων και άλλων τέτοιων δομών και συνελεύσεων οι οποίες έχουν ένα ρόλο απορρόφησης των όποιων κραδασμών έχει η κάθε γειτονιά και, βέβαια, η μετάδοση της πολιτικής γραμμής του κόμματος ή και του κράτους.

Αναμφίβολα, τηρουμένων των αναλογιών, αυτό είναι που παίζεται στη γειτονιά «Εξάρχεια» τα τελευταία χρόνια και αυτό είναι ένα παιχνίδι για το οποίο λόγο και δράση έχει και η αριστερή αντιπολίτευση. Τα Εξάρχεια και οι όμοροί τους δρόμοι είναι μια γειτονιά όπου στο εμπόριο ναρκωτικών έχει δοθεί εδώ και δεκαετίες μια μεγαλύτερη ελευθερία κινήσεων. Μέσα στα χρόνια της επίσημα καταγεγραμμένης κρίσης, από το 2010 και έπειτα, και με νέα ορμή από το 2015, οπότε και ανανεώθηκε το έμφυχο υλικό που κάνει τα νταλαβέρια, καθώς οι μετανάστες σπρώχνονταν στον πάτο και ωθούνταν στην παραβατικότητα της επιβίωσής τους, εκφράζεται όλο και περισσότερο

μια σειρά εσωτερικών συγκρούσεων στα Εξάρχεια που δεν έχει να ζηλέψει τίποτα από τη συμπαθητική σειρά *The Wire*. Όπλα, συμμορίες, συμφέροντα καταστηματαρχών, επιτροπές κατοίκων, λιντσαρίσματα, κρατική και εν γένει αστυνομική παρέμβαση, κρατικός λόγος στις εφημερίδες και τα δελτία τύπου και, φυσικά, μπόλικη αριστερή δράση στην περιοχή. Αυτό που ξεχωρίζει τα Εξάρχεια από το *The Wire* είναι ότι στην πρώτη περίπτωση υπάρχει αυτή η ποικιλία δρώντων (η πραγματικότητα είναι πάντα λίγο πιο περίπλοκη) και, βέβαια, ότι μπορεί να σε μπλέξει μόνο και μόνο το χρώμα του δέρματός σου σε ένα λιντσάρισμα ή μια φιλική ανακρίσουλτα. Σε πρόσφατη τηλεοπτική εκπομπή, ο δημοσιογράφος Αντώνης Σρόιτερ κάλεσε διάφορους παλιούς «αναρχικούς» και γενικούς παλιούς Εξαρχειώτες, plus έναν εκπρόσωπο του ΟΠΚΕ (προς χάρην δημοκρατικότητας) για να συζητήσουν το πρόβλημα «Εξάρχεια». Το πρόβλημα πράγματι συζητήθηκε από αυτές τις φιγούρες που τα ΜΜΕ στήσανε εδώ και δεκαετίες ως τις φιγούρες που μπορούν να μιλήσουν για τα Εξάρχεια: ηγετικές μορφές, αναρχικούς με κύρος, αναρχικούς με ιστορία που καταδέχονται να μιλάνε στα ΜΜΕ τα οποία τους έχουν αποδώσει το κύρος που τους αναγνωρίζεται πια μετά από κάποιες δεκαετίες βρισίματος. Αναρχικοί, μπάτσοι, κάτοικοι και λοιποί που μίλησαν σε αυτό το ντοκιμαντέρ συμφώνησαν ότι «τα Εξάρχεια δεν είναι όπως παλιά». Κεντρικό επιχείρημα στις αφηγήσεις κάποιων από τους συνεντευξιαζόμενους ήταν πως παλιότερα το 'χανε καμάρι πως στα Εξάρχεια μπορούσε να κυκλοφορήσει το βράδυ γυναίκα, πράγμα που τώρα είπαν δεν γίνεται. Το «τα Εξάρχεια δεν είναι όπως παλιά» είναι αναμφίβολα ένα κάλεσμα προς αστυνόμευση της γειτονιάς για να επανέλθει στα συγκαλά της. Οι μεν έλεγαν βέβαια ότι αυτό πρέπει να αναλάβει «το κίνημα», οι δε έλεγαν ότι αυτό το έργο πρέπει να το αναλάβει μια «ευέλικτη αστυνομία». Όπως και να 'χει, ήταν σαν να παρακολουθεί κανείς τα παιχνίδια που περιγράψαμε πιο πριν με το κράτος και την αριστερή αντιπολίτευσή του.

Η νοσταλγία του ότι «κάπου δεν είναι όπως παλιά» είναι εξάλλου ένα σύνθημα της αντιδραστικότητας, ενός συντηρητισμού που και το απλό πέρασμα του χρόνου το ερμηνεύει σαν παρακμή κάποιων ένδοξων νιάτων. Το ότι «η Γερμανία δεν είναι όπως παλιά» είναι μια κλασική εθνικοσοσιαλιστική επωδός των μυημένων παππούδων και γιαγιάδων που νοσταλγούν αυτό το «παλιά» του Γ' Ράιχ, όταν δεν είχε ξένους η χώρα και είχε στρατόπεδα συγκέντρωσης (τα κανονικά!), αλλά δεν μπορούν να το ομολογήσουν. Πουθενά δεν είναι όπως παλιά βέβαια. Το Δουργούτι στο Νέο Κόσμο δεν υπάρχει καν. Όπως και ο Ασύρματος. Τα μέρη δηλαδή όπου δυσκολεύονταν να μπουέ οι μπάτσοι στο μεσοπόλεμο. Αλλά και το Χαλάνδρι και η Νίκαια δεν είναι όπως παλιότερα. Είναι μια καλή θεματική για γκρουπ στο φέισμπουκ με παλιές φωτογραφίες των 'αγνών' γειτονιών της Αθήνας και καφενειακές συζητήσεις τύπου «κοίτα πως πέρασαν τα χρόνια βρε», αλλά όταν αυτές οι ατάκες συζητούνται σε εφημερίδες και εκπομπές δεν εκφράζουν παρά αστυνομικές και κρατικές φιλοδοξίες στο μοριακό επίπεδο της γειτονιάς.

Το ότι «η Κυψέλη δεν είναι όπως παλιά» το 'χουμε ακούσει χιλιάδες φορές. Αν δηλώσεις ότι μένεις στην Κυψέλη, συνήθως η ατάκα που θα ακούσεις από τον μέσο ρασιιστή συνομιλητή σου (βλ. ταρίφα, συγγενή κ.τ.λ.) είναι το «καλά και δεν φοβάσαι»; Τόσο η μία ατάκα όσο και η άλλη δεν είναι παρά ο κοινωνικά μίνιστριμ τρόπος να μιλήσεις για τις κρατικές φιλοδοξίες ως απλός μαλάκ... εεε... πολίτης. Το «όπως παλιά» της Κυψέλης αναφέρεται στην εποχή της προπολεμικής και μεταπολεμικής Αθήνας όπου η Κυψέλη ήταν ένα μικρό Ψυχικό στο 1 χιλιόμετρο από το κέντρο, μια γειτονιά αστών Αθηναίων με καταγωγή

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ 23.05.2019

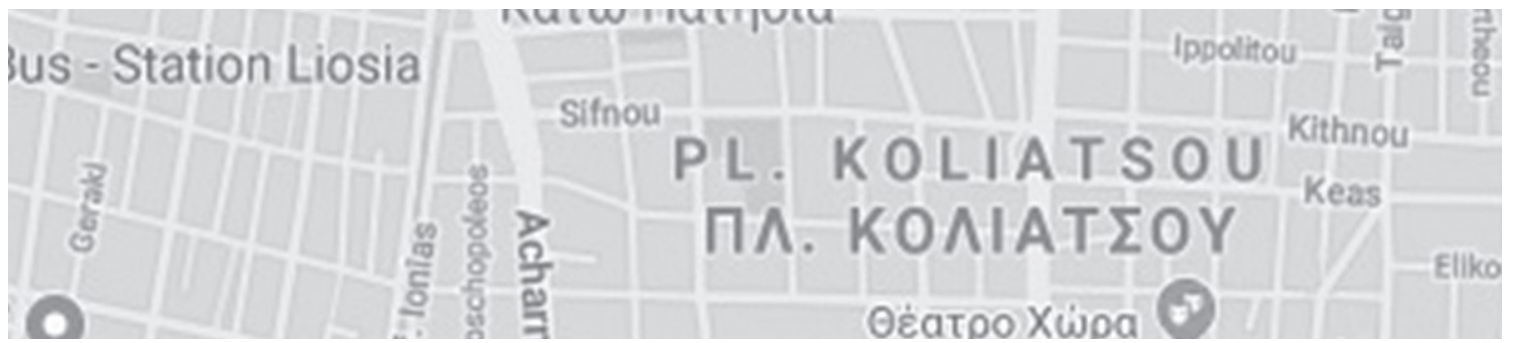
Χάνουν έδαφος τα ξενοδοχεία στις πόλεις λόγω Airbnb

ΗΛΙΑΣ ΜΠΕΛΛΟΣ

Παρέμβαση 2: Η Κυψέλη δεν είναι όπως παλιά! (μαμά μου, το *airbnb*!)

Η Ελλάδα και το εθνικό της προίον: ο τουρισμός. Το τελευταίο επεισόδιο σε αυτό το σίριαλ είναι η διάχυση της φιγούρας του ξενοδόχου στον απλό καθημερινό μικροαστό ιδιοκτήτη. Καλά ως εδώ. Ο καπιταλισμός δίνει ευκαιρίες, το ξέραμε ήδη! Ε, εις βάρος κάποιων άλλων πάντα. Και αυτό το ξέραμε. Ε, τα ωραία κτίρια της Κυψέλης ήρθε η ώρα να αξιοποιηθούν πια, θα τα αξιοποιήσουν οι τουρίστες μας. Γι' αυτό το λόγο αυτά τα ωραία κτίρια της Κυψέλης που έχουν επιβιώσει στα βιβλία αρχιτεκτονικής και πολεοδομίας ενισχύουν μια εικόνα αστικής παρακμής για την Κυψέλη, ένα άλλοτε υποτιθέμενο προπύργιο της αστικής τάξης. Είναι τα ίδια κτίρια όμως που κρύβουν τις κοινωνικές σχέσεις (ταξικές και εθνικές). Μέσα στα κτίρια τα δωμάτια υπηρεσίας προδίδουν τις κοινωνικές σχέσεις του τότε και οι ταγκιές «βεβηλώσεις των νεοκλασικών» εκφράζουν την ένταση σήμερα. Η Κυψέλη παραμένει διχασμένη όπως και τότε, ανάμεσα σε εργάτες και αφεντικά –και κυρίως ανάμεσα σε μετανάστες και έλληνες– πλην του ότι η διάκριση των χώρων διαμονής τους δεν εκφράζεται μέσα από διαφορετικά δωμάτια ή ασανσέρ υπηρεσίας αλλά από διαφορετικούς ορόφους (π.χ. οι αφρικανοί μετανάστες συνεχίζουν να καταλαμβάνουν τα υπόγεια και τα ισόγεια) ή διαφορετικά οικοδομικά τετράγωνα και κάθετους άξονες (τα νοητά όρια της Σικίνου και της Μεγίστης, η δημιουργία των γειτονιών της Άνω Κυψέλης και της Νέας Κυψέλης). Ο διχασμός αυτός διατηρεί τις στιγμές του ακόμα και στις προσόψεις των πολυκατοικιών (π.χ. η διακόσμηση των μπαλκονιών των Αλβανών κατοίκων ή η περιβόητη ανάρτηση ελληνικών σημαίων σε μπαλκόνια και παράθυρα από πατριώτες μικροαστούς που νιώθουν εγκλωβισμένοι μέσα στις γειτονίες των μεταναστών).

Η ανατίμηση της περιοχής του κέντρου της Αθήνας που εδώ και μια δεκαετία στην περίπτωση της Κυψέλης έχει λάβει την τεχνοκρατική ονομασία «γραμμή 4 του μετρό» –και κοινωνικά την κωδική ατάκα «τα νέα τα παιδιά γυρίζουνε στο κέντρο»– περιλαμβάνει μια μάχη για τον δημόσιο χώρο εις βάρος των μεταναστών, όμως αυτή η μάχη έχει ήδη ξεκινήσει με όλα τα προηγούμενα αλλά και πολλά άλλα (συχνότεροι έλεγχοι στα περιφερειακά μαγαζιά των μεταναστών, ειδικά τα νυχτερινά, σε αντίθεση με την υιοθέτηση ενός νόμιμου μοντέλου ζωής διασκέδασης στον πεζόδρομο της Φωκίωνος και την πλατεία Αγ. Γεωργίου κ.τ.λ.). Σύμφωνα με κατάθεση ενός συλληφθέντα νεοναζί (για τον εμπρησμό του μπαρ ενός 34χρονου Καμερουνέζου στην πλατεία Αμερικής) οι φασίστες από τον Σεπτέμβριο του 2012, όταν είχαν επιτεθεί στα γραφεία της ταξινικής κοινότητας, έστησαν «επιτροπή κατοίκων» τριάντα ατόμων που χωρίστηκαν σε ομάδες των πέντε και περιπολούσαν κάθε βράδυ την περιοχή (Αγίου Παντελεήμονα και Κυψέλης) με σκοπό το κλείσιμο καταστημάτων που ανήκαν σε μετανάστες. Την ίδια ώρα που ο πάτος της Κυψέλης στριμώνεται έτσι, η ενδο-αστική αντιπαράθεση περί *airbnb* κοιτάει το τι συζητάνε τα ανώτερα στρώματα εντός ενός εθνικά προσανατολισμένου διαλόγου με τους μεσίτες κάπου στο φόντο να απολαμβάνουν τρώγοντας σοπ κορν (η Lifo και οι ξενοδόχοι, η πολιτισμική αλλοίωση της περιοχής και η φοροδιαφυγή, οι κρατικές διέξοδοι στην κρίση για επενδυτές και έλληνες κρισόφιληκτους και η αδυναμία άλλων τέτοιων να βρουν σπίτι στις «γραφικές και μορφες γειτονίες της Αθήνας» είναι τα επιχειρήματα που βρίσκονται στη γύρα). Αλλά εμείς μπορούμε να τους θυμίσουμε ότι η Κυψέλη έχει ήδη «νέα παιδιά» εδώ και δεκαετίες ήδη και έχουν φάει την Κυψέλη με το κουτάλι, κάθε στενό, κάθε μαρσάρισμα, κάθε στίχο, κάθε λακκούβα, ανηφόρα και κατηφόρα.

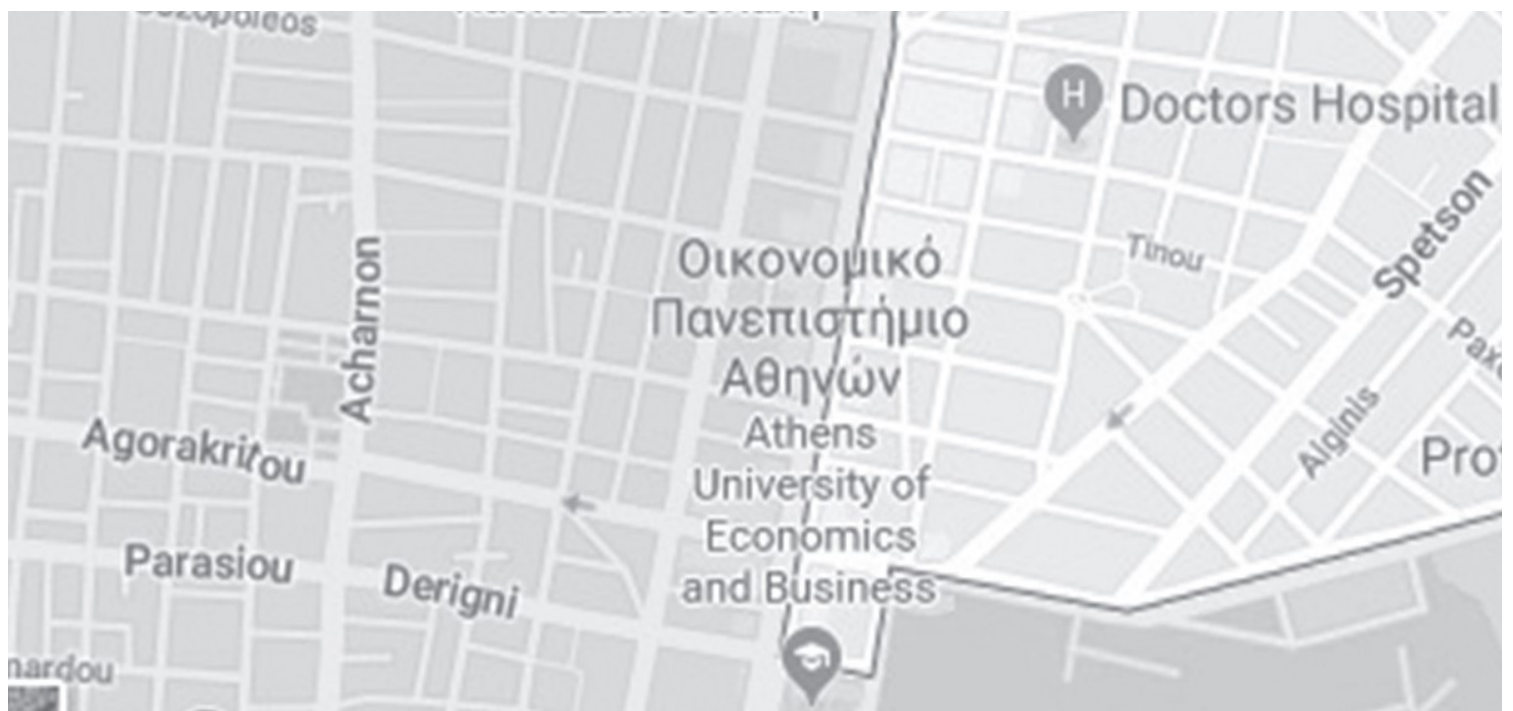
Παρέκβαση 3:

Στην Αγίου Γεωργίου (before it was cool).

Τα διάφορα πλάσματα των πλατειών είναι από ενοχλητικά έως φοβιστικά για τους έλληνες μικροαστούς των γειτονιών και των φίλων τους, των μπάτσων. Η φιγούρα «κάγκουρας» είναι διάχυτη στην Κυψέλη από τους δρόμους μέχρι τα πλατειάκια της συνοικίας. Δεσπόζει δε ορισμένα βράδια στη Φωκίωνος και την Αγίου Γεωργίου όπου γίνεται κάτι σαν συνέδριο καγκούρων (ή κάγκουρων;) από Κυψέλη και όμορες συνοικίες και δήμους. Ναι, είναι αυτή η φιγούρα που μαρσάρει δυνατά ενίοτε, σε στραβώνει με τα φώτα της, θα σε κοζάρει καχύποπτα ή με ύφος ανωτερότητας, θα πετάξει κάποιο μπουκάλι νερό στο ένα μέτρο απόσταση από σένα (ή και κάπου πάνω σου) και σίγουρα όλα αυτά δείχνουν ότι θέλει τον χώρο της στη γειτονιά. Στην καλύτερη των περιπτώσεων τα πλάσματα της πλατείας θα φτιάξουν και τοπικό χιπ χοπ. Έτσι μπορείς να καταλάβεις τι έχουν στο μυαλό τους. Αλλά δεν είναι πάντα αυτή η περίπτωση. Ακούνε μουσικές από άλλες περιοχές όμως γιατί η Ελλάδα δεν τους χωράει. Οι κάγκουρες δεν είναι όλοι μετανάστες αλλά πολλοί μετανάστες διεκδικούν τον (δημόσιο) χώρο τους εντασσόμενοι στα καγκουροπαρεάκια. Όπως και να 'χει, με χιπ χοπ ή χωρίς, με προφορά στα ελληνικά που προδίδει την ξένη καταγωγή τους ή όχι, είναι μπόλικοι αυτοί που δεν τους πάνε μία στη γειτονιά. Οι μπάτσοι τους «εξακριβώνουν» και οι νοικοκυραίοι τους στραβοκοιτάνε. Γιατί ό,τι κι αν περιλαμβάνει η φιγούρα «κάγκουρας», δεν παύει να είναι μια κοινότητα των κάτω ταξικών στρωμάτων αυτής της κοινωνίας και η υποκουλτούρα τους να ενοχλεί όποιον είναι εκτός αυτής. Δεν πειράζει, ξυδάκι.

από νησιά, όπου ούτε ξένοι υπήρχαν ούτε εργάτες ήταν ορατοί εν γένει στους δρόμους. Το ότι σήμερα οι αστοί της Αθήνας φοβούνται επειδή οι μετανάστες καταλαμβάνουν τα παγκάκια της Αγίας Ζώνης και μένουν στη Δροσοπούλου και αλλού θα έπρεπε λοιπόν να μας κάνει όλους μας να φοβόμαστε. Αυτή η με λίγες λέξεις δοσμένη παπαρολογία που έχει εκφραστεί από τους μικροαστούς των πολυκατοικιών μας μέχρι την ίδια την Κική Δημουλά (μια δεξιά που θεωρείται η καλύτερη ποιήτρια της Ελλάδας αυτή τη στιγμή), δεν είναι παρά άλλη μια φοβερή και τρομερή πατριωτική συζήτηση στην Ελλάδα της κρίσης. Το εξαιρετικό είναι το πώς έχει βρει να παρέμβει σ' αυτή τη συζήτηση η ελληνική αριστερά – η οποία υποτίθεται παίρνει τις αποστάσεις της από τέτοιες συζητήσεις. Οι ευαίσθητοι αριστεροί μας θυμίζουν εδώ και κάποια χρόνια τις δυσκολίες που αντιμετώπιζον οι έλληνες να νοικιάζουν στην Κυψέλη. Αυτοί οι ευαίσθητοι αριστεροί κάνουν πως δεν ξέρουν ότι οι μετανάστες της γειτονιάς (και εκατοντάδων άλλων γειτονιών) μένουν δεκαετίες τώρα στριμωγμένοι σε υπόγεια και ισόγεια. Οι ευαίσθητοι αριστεροί στήνουνε λοιπόν άλλη μια φοβερή πατριωτική συζήτηση για φιλελέ ακροατήριο το οποίο δείχνει να προτιμά γενικά τις ιδιοκτησίες της περιοχής να τις αναλαμβάνουν μάλλον τα ντόπια και όχι τα ξένα αφεντικά, ενώ αποκαρδιώνεται με τις δυσκολίες των ελλήνων να νοικιάσουν αλλά όχι και των μεταναστών για τους οποίους κανένα κίνημα airbnb δεν υπήρξε από το '90 και έπειτα.

Το ξέρουμε καλά ότι όλα αυτά που συζητάνε οι έλληνες για λογαριασμό δικό τους και του κράτους τους δεν ακουμπάνε στο ελάχιστο όλα αυτά που περιέχει η Κυψέλη και αποτελούν μικρογραφία της ελληνικής κοινωνίας. Δεν ακουμπάνε δηλαδή την ταξική και ρατσιστική πόλωση αυτής της κοινωνίας. Και ίσα-ίσα την αναπαράγουν. Τον Μάιο και τον Ιούνιο του 2019, πριν και μετά τις δημοτικές εκλογές με το antifa negative κολλήσαμε μια αφίσα στην Κυψέλη για να πούμε δημόσια ότι οι antifa ομάδες παίρνουμε θέση. Για να μη συνηθίσουμε την ελληνική ξεφτίλα. Για να βάζουμε τα δικά μας θέματα, όσο ασήμαντα κι αν μοιάζουν. Για να μην είναι οι μισθοί μας στο μισό. Για να μην έχουμε διπλάσιους μπάτσους στους δρόμους. Για να συνεχίσουμε να έχουμε Βαλκάνιες συμπαθήτριες και γείτονες Άραβες. Για να μην έχουμε ψίχουλα πολυπολιτισμικότητας στη Δημοτική Αγορά Κυψέλης αλλά όλες τις πλατείες ελεύθερες και τους φασίστες στις τρύπες τους!

Σε αυτό το πλαίσιο είναι που η αφίσα έλεγε ότι αγαπάμε και μισούμε τις γειτονιές μας, ανεξαρτήτως εκλογών. Γνωρίζουμε ότι είναι υποτιμημένες από τους Έλληνες γιατί οι ίδιοι οι μετανάστες είναι υποτιμημένοι σε αυτή την κοινωνία. Και μαθαίνουμε από όλο αυτό. Γνωρίζουμε ότι οι ξένοι όπου κι αν στάλθηκαν να μείνουν ιστορικά, τα κατάφεραν μόνοι τους να στήσουν τις γειτονιές τους. Και αυτές οι γειτονιές είναι σήμερα ο πλούτος της Αθήνας! Αυτές είναι όπου χαϊρόμαστε να μην ακούμε συνέχεια ελληνικά, αυτές όπου δυσκολεύονται να δράσουν οι φασίστες! Και τους ευχαριστούμε πολύ για αυτό.

Σε αυτό το κείμενο δείξαμε πως το πεδίο της γειτονιάς μπορεί να μην είναι ένα προνομιακό πεδίο άσκησης εξωτερικής πολιτικής ή χάραξης κεντρικών εθνικών πολιτικών για την εργασία ή το γυναικείο ή τη μετανάστευση, αλλά αποτελεί προνομιακό πεδίο εξειδίκευσης όλων αυτών αναλόγως των ειδικών περιστάσεων και συνθηκών που προσφέρει η κάθε γειτονιά. Και ταυτόχρονα ακόμα ένα προνομιακό πεδίο πάνω στο οποίο να βλέπουμε πως ξετυλίγεται ο αριστερός κρατικός λόγος απέναντι σε δεξιές τακτικές, διαμορφώνοντας ένα εθνικό πλαίσιο συζήτησης που μας αφορά από την αρχή μέχρι το τέλος. Γιατί μας αφορά; Γιατί όπως είπαμε, αυτές οι γειτονιές είναι οι τόποι όπου μένουμε και αράζουμε εμείς, οι φίλοι και οι συντρόφισσές μας, όλοι αυτοί που δεν γνωρίσαμε ακόμα αλλά δέχονται τις ίδιες πολιτικές με εμάς στο κεφάλι τους.

Παρέμβαση 4:
Ανέκδοτα του 21ου αιώνα:
Η Κυψέλη έχει θέμα ασφάλειας.

Ο κύριος Μπακογιάννης έκανε βόλτα στην Αγία Ζώνης και μίλησε με τους καταστηματάρχες για το θέμα της ασφάλειας σε μια από τις πλέον γνωστές μεταναστογειτονιές της Αθήνας. Τι κάνει δηλαδή νιάου νιάου στο δημοτικό συμβούλιο; Οι δημοτόμπατσοι. Φυσικά, κανένα θέμα (αν)ασφάλειας δεν παίζει όπως ίσως καταλαβαίνετε. Απλά ο πεζόδρομος της Αγίας Ζώνης είναι το νυχτερινό στέκι των μουσουλμάνων, αφρικανών και αλβανών μεταναστών της Κυψέλης. Πολλοί από αυτούς δεν βγαίνουν στο θόρυβο και την ορατότητα της Φωκίωνος αλλά καταλαμβάνουν τα παγκάκια της Αγίας Ζώνης. Μιλάνε με τις οικογένειές τους με σκάπι, φλερτάρουν, ακούνε μουσική, τα λένε, ξεκουράζονται και πίνουν καμιά μπίρα. Αυτό είναι το θέμα ασφάλειας για τον κύριο Μπακογιάννη και τους καταστηματάρχες. Οι μετανάστες εργάτες πρέπει να κλειδώνονται το βράδυ στα σπίτια τους δηλαδή. Εν τω μεταξύ σε μια γειτονιά που έχει στα δυτικά της το Α.Τ. Κυψέλης στην οδό Θήρας, στα βόρεια της το Α.Τ. Γαλατσίου, στην οδό Αγίας Λάρας, δίπλα στην Γκράβα, και το σπίτι του πρωθυπουργού με καμιά διακοσαριά λίτες και ένστολους στην Αλεπότρυπα επιμένουν να μας λένε ότι χρειαζόμαστε κι άλλους μπάτσους!

antifa negative 06.2019, acdc@espiv.net

